

Zagreb, dne 28.08.2026

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Na broj: P-311/23

22-1779/AK

Tužitelj: HEP ELEKTRA d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 37,
OIB: 43965974818

Tuženi: SOFIJA BORAS ZAJEC, Zagreb, Mirka Viriusa 8,
OIB: 52234586996

Radi: isplate
Vps: 36,47 EUR

ŽALBA

putem e-komunikacije
punomoć u spisu

protiv presude posl. br.
P-311/23 od 21.08.2026.

I Presudom naslovnog suda gornji poslovni broj od dana 21. kolovoza 2026.g. odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 36,47 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, kao i zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Protiv opisane presude tužitelj pravodobno podnosi žalbu, pobijajući presudu u cijelosti, dakle i u odnosu na odluku o glavnoj stvari i u odnosu na odluku o troškovima postupka i to zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a i pogrešne primjene materijalnog prava.

II Tijekom postupka nisu bile sporne temeljne činjenice na kojima je tužitelj zasnovao svoj zahtjev pa je tako nesporno utvrđeno da se obračunsko mjerno mjesto broj 0202021965 nalazi na adresi Tugonica 83, da je kao kupac električne energije u evidencijama tužitelja bio evidentiran Ivan Klemar, da je isti preminuo 20. srpnja 2020., dakle prije nastanka utuženih obveza, kao i da je nekretnina k.č.br. 6717, „Kuća i dvorište u Tugonici“, zk.ul.br. 2072 k.o. Poljanica Bistrička, u zemljišnim knjigama upisana kao vlasništvo ovdje tuženice Sofije Boras Zajec. Sam prvostupanjski sud navedeno izrijekom utvrđuje u točkama 6. i 7. obrazloženja pobijane presude.

Jednako tako, prvostupanjski sud utvrđuje da se utužene obveze odnose na razdoblje od studenoga 2021. do rujna 2022., odnosno na razdoblje koje u cijelosti slijedi nakon smrti Ivana Klemara.

Prema tome, evidentirani kupac Ivan Klemar objektivno nije mogao biti stvarni potrošač električne energije niti obveznik novonastalih mjesečnih obveza u utuženom razdoblju.

Sporno je tko je bio obveznik utuženih obveza, odnosno da li je tužena pasivno legitimirana.

Iz obrazloženja pobijane presude vidljivo je kako sud zaključuje da tužena kao fiducijarni vlasnik nema nikakva vlasnička prava i da (u pravilu) ne koristi nekretninu pa samim time ne može odgovarati niti za obveze koje terete nekretninu. Takav stav suda prvog stupnja je pogrešan i ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava.

III Prvostupanjski sud temeljem rješenja o nasljeđivanju iza pok. Ivana Klemara zaključuje da je nasljednicima pripalo njegovo pravo na povrat vlasništva predmetne nekretnine, budući da je vlasništvo prethodno preneseno na tuženicu radi osiguranja njezine novčane tražbine.

Navedeni zaključak potvrđuje osnovnu tezu tužitelja.

Naime ako je nasljednicima Ivana Klemara pripalo pravo na povrat vlasništva, **tada to istodobno znači da sama predmetna nekretnina nije prešla u njihovo vlasništvo nasljeđivanjem. Nasljednici nisu rješenjem o nasljeđivanju postali vlasnici nekretnine niti je u njihovu korist provedena uknjižba prava vlasništva.** Nasljeđivanje prava na povrat vlasništva ne može se poistovjetiti sa stjecanjem samoga prava vlasništva.

D o k a z: odluka ŽS u Karlovcu posl. broj GŽ-117/2024-3

Prvostupanjski sud upravo to razlikovanje zanemaruje jer s jedne strane utvrđuje da je tuženica upisana kao vlasnica, a s druge strane iz činjenice da su nasljednici naslijedili tek pravo na povrat vlasništva izvodi zaključak kojim tuženicu u cijelosti oslobađa svih posljedica njezina vlasničkog položaja.

Nadalje, prvostupanjski sud nije utvrdio da je nakon smrti Ivana Klemara nastupila bilo koja okolnost zbog koje bi vlasništvo tuženice prestalo.

Nije utvrđeno da je tražbina radi čijeg je osiguranja vlasništvo preneseno na tuženicu podmirena, da je nastupio uvjet za povrat vlasništva, da je tuženica izdala brisovno očitovanje, da je vlasništvo vraćeno nasljednicima niti da je bilo koji od nasljednika upisan kao vlasnik predmetne nekretnine.

Naprotiv, sud utvrđuje da je i prema zemljišnoknjižnom izvratku od 19. prosinca 2022., dakle upravo u vrijeme na koje se odnosi predmetno potraživanje, kao vlasnica predmetne nekretnine bila upisana „Sofija Boras“, odnosno ovdje tuženica Sofija Boras Zajec.

Odredba članka 34. stavaka 4. i 5. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ne propisuje da osoba koja je vlasništvo stekla radi osiguranja prestaje biti vlasnik. Naprotiv, zakon izrijekom govori o „prethodnom vlasniku“, odnosno o „vlasniku koji je dobio ili pridržao pravo vlasništva određene stvari radi osiguranja ispunjenja neke tražbine“, pri čemu su njegova ovlaštenja ograničena svrhom osiguranja.

Stoga ograničenost prava vlasništva nije isto što i nepostojanje prava vlasništva.

Upravo je zato pravno neprihvatljiv zaključak iz točke 9. pobijane presude prema kojem fiducijarni vlasnik koji nije postao punopravni vlasnik „zapravo nema nikakva vlasnička prava na nekretnini“.

Zakon ne poznaje takvu konstrukciju. Tuženica jest vlasnica čije je pravo vlasništva ograničeno svrhom osiguranja, ali sama ta ograničenost ne znači da njezino vlasništvo prema trećim osobama jednostavno ne postoji.

IV U obrazloženju pobijane presude sud prvog stupnja se poziva na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-10/2003 od 13. ožujka 2008 koju pri tome pogrešno tumači.

Točno je da je Ustavni sud u toj odluci utvrdio da fiducijar zbog posebne svrhe prijenosa nema sva ovlaštenja koja bi imao drugi vlasnik nekretnine te da nekretninu u pravilu neposredno koristi fiducijant, međutim, Ustavni sud iz toga nije izveo zaključak da fiducijarni vlasnik nema nikakvih obveza prema trećim osobama.

Upravo suprotno, u predmetnoj odluci Ustavni sud zauzeo je stajalište da u konkretnoj situaciji za štetu nastalu u vezi s nekretninom **solidarno odgovaraju fiducijar i fiducijant**, čime je izrijekom odbijeno shvaćanje da posebna priroda fiducijarnog vlasništva sama po sebi potpuno isključuje odgovornost fiducijarnog vlasnika.

Dakle, za razliku od tipičnog odnosa u kojem fiducijant i nakon prijenosa vlasništva nastavlja živjeti u nekretnini i koristiti je, u ovom postupku nije utvrđeno da je nakon smrti Ivana Klemara bilo koji od njegovih nasljednika faktički preuzeo nekretninu, koristio predmetno obračunsko mjerno mjesto ili na bilo koji drugi način preuzeo položaj krajnjeg kupca električne energije budući su obveze nastale nakon smrti pok. kupca, a nasljednici nisu postali vlasnici niti korisnici predmetne nekretnine.

Jednako tako, prvostupanjski sud pogrešno daje opći značaj rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Uzz-16/11.

Predmet navedene odluke nije bio odnos opskrbljivača električnom energijom i vlasnika nekretnine, nego sasvim posebno pitanje predstavlja li fiducijarni vlasnik plovila poreznog obveznika za porez na plovilo.

Vrhovni sud svoj je zaključak u toj odluci zasnovao upravo na posebnim odredbama tadašnjeg Ovršnog zakona kojima je porezna obveza kod prijenosa vlasništva radi osiguranja bila odgođena do trenutka kada fiducijarni vlasnik postane punopravni vlasnik. Stoga se zaključak iz navedene odluke ne može bez daljnjega prenijeti na svaki drugi pravni odnos i iz njega izvesti opće pravilo da fiducijarni vlasnik nikada nije nositelj obveza povezanih s nekretninom.

Slijedom naprijed navedenog vidljivo je kako odluke na koje se prvostupanjski sud poziva ne daju pravnu osnovu za tako kategoričan zaključak o potpunom nepostojanju pasivne legitimacije tuženice.

V Konačno, sud u točki 10. obrazloženja tužitelju predbacuje da nije dokazao da je tuženica bila stvarni potrošač odnosno korisnik predmetne nekretnine, pri čemu kao argument navodi da tuženica na predmetnoj adresi nema prijavljeno prebivalište te da joj sud na toj adresi nije uspio obaviti dostavu.

Ni jedna od tih okolnosti sama po sebi ne predstavlja dokaz da tuženica nije bila stvarni korisnik predmetnog obračunskog mjesta.

Prijava prebivališta nije pretpostavka korištenja nekretnine niti korištenja električne energije, jednako kao što neuspješna dostava sudskog pismena na određenoj adresi nije dokaz da osoba nekretninu ne koristi.

Još je važnije da tuženica sama nikada nije istaknula takvu tvrdnju, budući da na tužbu nije odgovorila niti je tijekom postupka iznijela bilo kakvu činjeničnu ili pravnu obranu.

Prvostupanjski sud na taj je način praktično konstruirao obranu tuženice koju ona sama nikada nije iznijela, a istodobno nije obrazložio zbog čega činjenične tvrdnje tužitelja, koje su ostale potpuno neosporene, ne proizvode posljedice predviđene člankom 331.b ZPP-a.

Propuštanje davanja odgovora na tužbu samo po sebi ne predstavlja priznanje pravne kvalifikacije tužbenog zahtjeva, ali ima jasne procesne posljedice. Sukladno članku 331.b ZPP-a, ako tuženik u određenom roku ne podnese odgovor na tužbu, sud će donijeti presudu zbog ogluhe ako su tužba i poziv uredno dostavljeni, ako osnovanost zahtjeva proizlazi iz činjenica navedenih u tužbi, ako te činjenice nisu u protivnosti s dokazima koje je sam tužitelj podnio ili s općepoznatim činjenicama te ako ne postoje općepoznate okolnosti koje bi opravdavale propuštanje odgovora.

Pobijana presuda ne sadrži razloge zbog kojih prvostupanjski sud smatra da u konkretnom slučaju, unatoč urednoj dostavi tužbe i potpunoj pasivnosti tuženice, nisu bile ostvarene pretpostavke iz članka 331.b ZPP-a.

Umjesto toga, prvostupanjski sud provodi postupak te u konačnici odbija tužbeni zahtjev zato što, prema njegovoj ocjeni, tužitelj nije dokazao da je tuženica stvarni potrošač odnosno korisnik nekretnine.

Takav zaključak zanemaruje upravo procesni položaj koji je nastao propuštanjem tuženice da odgovori na tužbu. Tuženica nije tvrdila da nekretninu koristi neka druga osoba, nije tvrdila da su nekretninu preuzeli nasljednici Ivana Klemara, nije tvrdila da je neki od nasljednika postao krajnji kupac niti je uopće osporila navode tužitelja o njezinu položaju u odnosu na predmetnu nekretninu i obračunsko mjerno mjesto.

Stoga je prvostupanjski sud bio dužan jasno i određeno obrazložiti zbog čega činjenice navedene u tužbi ne bi bile dostatne za primjenu članka 331.b ZPP-a. Kako takvi razlozi u pobijanoj presudi potpuno izostaju, presuda u tom dijelu nema razloga o odlučnim okolnostima te je zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

VII Slijedom naprijed navedenog, tužitelj ulaže ovu žalbu, predlaže da se ista dostavi sudu drugog stupnja na odlučivanje te da nadležni županijski sud uvaži ovu žalbu i preinači presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-311/2023-39 od 21. kolovoza 2026. na način da u cijelosti prihvati tužbeni zahtjev tužitelja i naloži tuženici isplatu utuženog iznosa s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama te naknadu troškova prvostupanjskog i žalbenog postupka, podredno ukine pobijanu presudu u cijelosti i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz odluku da se o troškovima žalbenog postupka odluči u konačnoj odluci.

Za HEP ELEKTRA d.o.o.

Troškovnik:	
sastav žalbe Tbr.10.3.	60,00 €
+ 25 % PDV	15,00 €
+ sudska pristojba na žalbu	60,00 €
Ukupno:	135,00 €